

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2504/2016
06.07.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Жигић, адвокат из ..., против туженог ДОО за пољопривредну производњу „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Шандор Заварко, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2291/16 од 10.08.2016. године, у седници одржаној 06.07.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2291/16 од 10.08.2016. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 57/15 од 24.08.2015. године усвојен је тужбени захтев и поништено решење директора туженог број ... од 05.04.2013. године о отказу уговора о раду број ... од 11.08.2010. године запосленом АА, III степен стручне спреме, КВ пољопривредни тракториста, запосленом на пословима трактористе, због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду услед кога не може да настави рад код послодавца, те да радни однос запосленом престаје 05.04.2013. године; део тужбеног захтева којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоца врати на послове КВ пољопривредни тракториста, трактористе, одбјен је, а тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове од 123.750,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 24.08.2015. године, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2291/16 од 10.08.2016. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију из свих законских разлога.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку учињене у поступку пред другостепеним судом, обзиром да је другостепени суд правилно применио одредбе Закона о парничном поступку које су од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим 11.08.2010. године закључио уговор о раду за обављање послова трактористе. Одлуком директора туженог од 18.01.2013. године наложено је двојници радника да из магацина туженог пренесу одређену робу у предузеће „ВВ“, најкасније до 21.01.2013. године. Дана 31.01.2013. године радници туженог су донели одлуку о ступању у штрајк почев од 07.02.2013. године. Учесници штрајка, међу којима је био и тужилац, су 21.03.2013. године доставили допис директору туженог у коме су навели да нису дужни да извршавају налоге послодавца док су у штрајку. Приликом покушаја утовара робе 20.02.2013. године, учесници штрајка нису дозволили утовар, будући да су у штрајку, а сматрали су и да нема уредне документације за преузимање робе, док 20.03.2013. године ни један камион није ушао у круг предузећа ради преузимања робе из магацина. Решењем од 05.04.2013. године тужиоцу је отказан уговор о раду, јер је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду, као и да је понашање тужиоца такво да не може да настави рад код туженог. У образложењу решења наведено је да је тужилац 30.01.2013. године прекинуо рад без оправданог разлога на неколико часова, те да је 20.02.2013. године са групом радника спречио преузимање робе из магацина и да је ову радњу поновио 20.03.2013. године, те да је тужени донео два упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду и то: 12.02.2013. године и 21.03.2013. године, као и да су ова упозорења достављена на мишљење синдикату. Међутим, у току поступка није утврђена садржина упозорења од 12.02.2013. године, нити да је исто достављено тужиоцу ради изјашњења.

Ценећи утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови закључили да је тужбени захтев основан, јер је тужиоцу престао радни однос у незаконито проведеном поступку.

Закон о раду у члану 179. тачка 2. и 3. прописује да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду, као и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, а чланом 180. став 1. истог закона прописује да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1.–6. овог закона запосленог писменим путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, а ставом 2. прописано је да у упозорењу из става

1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

По оцени Врховног касационог суда, тужени побијано решење није донео у законитом поступку, јер из образложења решења произлази да су истим обухваћени догађај од 30.01.2013. године, те догађаји од 20.02.2013. године и 20.03.2013. године, али да сви ови догађаји нису обухваћени упозорењем донетим 20.03.2013. године за постојање разлога за отказ уговора о раду. То значи да тужиоцу није достављено упозорење које треба да садржи основ за давање отказа, чињенице и доказе који омогућују идентификацију и примену отказног разлога. Упозорењем се запосленом ставља до знања да је својом радњом, односно поступком проузроковао настанак отказног разлога, како би се запослени изјаснио о томе да ли је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, односно нарушио радну дисциплину. Услед овог пропуста туженог тужиоцу је онемогућено право на одбрану, односно изјашњење о томе да ли је учинио повреду радне обавезе и радне дисциплине.

Имајући у виду да поступак отказа од стране послодавца није спроведен у складу са цитираним одредбама материјалног права, решење о отказу уговора о раду је поништено као незаконито. Осим тога, тужени током поступка није доказао садржину упозорења од 12.02.2013. године, нити је током поступка доставио ово упозорење, што је у обавези на основу члана 228. и 231. Закона о парничном поступку, јер је на туженом терет доказивања ове битне чињенице.

Такође, имајући у виду чињеницу да 20.03.2013. године ни један камион није ушао у круг предузећа, то тужилац није починио повреду радне обавезе која му је стављена на терет да је спречио улазак камиона у круг пословног простора ради преузимања робе, а због које повреде му је отказан уговор о раду. Непостојање основа за отказ уговора о раду – односно непостојање повреде од 20.03.2013. године решење туженог чини незаконитим, па је као такво правилно и поништено.

У погледу повреде радне обавезе која је тужиоцу стављена на терет да је 20.02.2013. године спречио улазак камиона у круг пословног простора ради преузимања робе, у решењу се наводе одредбе Закона о раду, при чему изостаје конкретна одговорност тужиоца за тачно и недвосмислено утврђену радњу којом је извршена повреда радне обавезе, те сходно наведеном из спорног решења није могуће идентификовати ни једну повреду радне обавезе, нити због чега је понашање тужиоца такво да не може да настави рад код послодавца, то другостепени суд основано закључује да тужилац није починио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Туженом нису досуђени трошкови ревизијског поступка, с обзиром да није успео у ревизијском поступку, као ни тужиоцу, будући да трошкови одговора на ревизију не спадају у оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице у

смислу члана 154. став 1. ЗПП, то је о захтеву тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка одлучено као у ставу другом изреке, применом члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић